

NE VEDO NASLOVA Ne vedo naslova.
 Pišejo v prazno
 med te hiše . . .
 Dvigajo se,
 prebirajo samo konec romana,
 sklonjeni sedajo
 k svoji večerji,
 v kodraste lase
 stresajo nemoč.

Ne vedo naslova
 stare matere.
 V prepolnih predalih
 so razmetani papirji.

Marij
 Čuk

Svet in ljudje

IZGUBLJENI BOJ Korajžo v roke, fant,
 metlo pod noge
 pa poleti v grozeče strmine,
 ne boj se enookih ljudi,
 ne boj se nasadov strupenih laži.

Svet hropi pred teboj,
poraženi so vsi Aristoteli,
vihravi Cezarji in svetli Prešerni,
vse se zvrča v črne zarje,
narava beži pred pretečimi sonci.

Hrumeče se plazi mlad ocean,
le metlo pod noge, ljudje,
da ostane svet čisto gol
in samemu sebi neznan.

PRETNJA Korak za korakom,
uro za uro človek gará.
Raztresen pesek,
močvirnati oblaki,
oblike novega dne.
Med cipresami
in črnim asfaltom
grobar kopá.

NEPOTREBNA PESEM Sonce je zasenčilo bregove
in voda je v temi zašla.
Megla stopa v podplate,
tvoj obraz je iz kislega snega.
Banalne izrabljene besede,
banalna pesem,
banalna ura decembrske srede.
Nepotrebne reči,
plesnivi predmeti,
naj počiva ta nokturno,
naj rima zbeži, —
v srcu stoletja ostanejo sive
vlažne skrbi.

MELANHOLIJA Ko se življenje sprevrže
v tok nemirnega iskanja
je sonce na nebu rosno in megleno,
je niansa večera otožna slika.
Brezvetrije v ozračju,
tiha samota,
glava je težka od vina in ljubezni.

Iščeš razbeljeno podkev,
brskaš po morju možganskega tkiva,
počivaš v zaslužnjeni vasi.
In iščeš, iščeš, stalno iskanje,
če najdeš ali ne
to za človeštvo sploh ni pomembno.

SANJSKI KROG Sanje trudne in gozdnate
noč je ostra in človek žito,
glej naprej v stene blatne,
v zapite sinje zarje.
Goba za goratim poljem
v meni je precep na troje,
sanje mrke in kosmate,
v tebi raste roža groze.
Greš v bele in krhke rjuhe,
si v sivem mrzlem peklu,
glej obrite zobe starke,
sanje so prekrile upe.
Ni upora, ni mladosti,
žanjem svoja srca v temi,
sanjo moram pokopati,
senca mi že drami duri.

MOJ SVET Neznana je ta dolina,
kjer sonce vzhaja ob zori
in luna se ziblje v zvezdni svetlobi.
Ljudje so mi tuji,
vsakdo po svoje umira,
udarja v stroje,
kopiči cekine, zlobo in zavist.

Bedaki, ohlapne podgane!

Moj svet je tam nekje,
moj svet je jekleno trd,
čist in mozaično bled.
Ne privoščim vam ga.
Tava v veselju
in išče do nezavesti pijani vsakdan.

NIKOGAR NI Nikogar ni,
 da s srcem razplamti
 to črno ozračje,
 da dvigne jelen rog
 in skoči v dan.
 Posekani vrtovi
 se gnetejo v morju,
 večer hropi v otožno noč.
 Nikogar ni,
 ki dvignil bi zastavo,
 ki bi z rdečimi očmi zapisal —
 vrag te vzemi.

O PESNIKU Ob kozarcu vina
 pesnik se razneži,
 govori o rožah,
 ob kozarcu vina.
 Psuje vse človeštvo,
 trga gluhe oči,
 sam se sebi smili,
 psuje vse človeštvo.
 Pesnik je bedak,
 kot sva jaz in ti,
 sanjajoče sonce,
 lakomna pošast,
 pesnik je zverina,
 ki ljudem izpušča kri.

VRNITEV Zvrnil bom še čašico,
 oj, čašico,
 da se mi užge nevidna sila.
 Potem si poiščem deklico,
 oj, deklico,
 in jo okopam v grmadi mila.
 Pa si odkrijem deželico,
 oj, deželico, —
 v noči mi zrastejo krila,
 Poletim v Koromandijo,
 pohrustam medeno hišico,
 pa se vrnem k deklici iz mila.